

У мой уяві село Городець завжди постає як правський хазяїн, котрий робить все в полі і до ладу: покопав картоплю, посадив озимину, напитував муку, постягував до господи остан-

Спілки письменників України Лідію Рибенко. Привільно лилася пісня у виконанні місцевих аматорів сцени. А на завершення, за доброю традицією, перед школою гості посадили дерева. Довшою стала письменницька алея на нашій землі. І це – вже історія. Літературна історія з великої букви.
Г. АРСЕНТЬЄВА.

КОЖНОГО року "Городецький автограф" міняє формат, вносячи щось нове. Цього разу родзинкою було читання віршів місцевими школярами. Окресом його стали й відомі на весь район розвеселі городецькі "бабусі" з народними піснями і танцями. А ще

"Городецький автограф":

ВЕЛИЧ СЛОВА КРОКУЄ З КИЄВА В СЕЛО...

ню отаву, повносив гарбузи, кукурудзу в шопку, вніс до льоха піану капусту, виворав поле і город біля хати. Залишилося ще дрова посякати, а так — вправася, як перед роковим святом. Тепер, коли гуси й качки журу на Горині напуляти і кабачник вирис, можна і гостину скликати. А вона й не заборилася: вчетверте у Городець з'їхали письменники і поети, лауреати Шевченківської премії, обласні і районні володарі пера і слова, керівники, вчителі-філологи та бібліотекарі району. Городецький "лицей" наповнився пафосом торжества і великої святковості, бо ж — "Городецький автограф"!

Допоки йшли приготування у школі, голова районної ради Петро Мартинюк, начальник райвідділу культури Валентина Пінчук та сільський голова Лідія Кузьмич на межі двох сусідніх районів стрічали творчу плеяду учасників літературної свесі. Проїхавши Городець, гості побували у Свято-Миколаївському православному храмі, де їх зустрів і благословив отець Мефодій. Приємно вразив і всіх зачарував шкільний музей, що давно претендує на звання народного. Тільки це вже інша, хоч і варта уваги тема. І ось — свято. Засночник та ідейний нахненник "Городецького автографа" журналіст і письменник Віктор Мазаний сповідає про початок чергової зустрічі. Демонструється фільм, в якому Володимиреччину представлено через поетичне слово Галини Гордасевич, Михайла Дубова, Івана Сидорчика, Івана Катрука, Михайла Кобилянського — всіх тих, хто оспівав рідний пописький край.

Присутніх вітає та благословить літературознавчу сесію голова районної ради Петро Мартинюк. Він дякує гостям і господарям за хороший почин, що переростає у знаменну і гідну традицію. Адже нечасто бачиш, щоб відомі, знані в Україні літератори завітали у польське село! У Городець — їдуть. Їдуть — і несуть людам своє слово і власне бачення світу, роблять цікаві екскурси у майбутнє, а буває — й завбачують його. У слові справжнього митця втілюється людська душа. І саме з таких творців — викладач Львівської академії друкарства, письменниця і літературний критик, педагог і науковець Марія Якубовська. Її довго не відпустили від мікрофона. Як і письменника-дисидента, лауреата Шевченківської премії Степана Сапеляка, який за свободу України пройшов 21 рік по тюрмах і таборах. Юлію Бундючню, Юрія і Миколу Берез, заступника начальника обласного управління культури і туризму Світлану Хом як та голову обласної організації

українському буржуазному націоналізму. Віктор Мазаний розповів, як на життєвій дорозі трапилися хороші люди, зокрема Григорій Дем'янчук, які й допомогли міцно взяти творчі скрижалі. Потім був і Мінесотський університет у США, де він уперше прочитав про Авеніра Коломійця та дізнався про мистецтво знавця Цинкаловського і колекціонера Антонія Урбановського. Літературну тему продовжили поетеса і журналістка Ольга Дем'янчук та лауреат Шевченківської премії письменник В'ячеслав Медвідь. Останньому до речі, виявлено високу честь — присвоєно звання почесного жителя Городець. Сільський голова Лідія Кузьмич широким привітанням зглаголює в нашому краї митця — постійного учасника "Автографа". До слова запросили й літераторів області Василя Басарабу, Юлію Бундючню, Юрія і Миколу Берез, заступника начальника обласного управління культури і туризму Світлану Хом як та голову обласної організації

сподобалося відвідування шкільного музею. Екскурсії проводилися періодично, нечисленними групами. Це дало можливість насолодитися цікавими експонатами без товчухи. Звісно, виступали й самі письменники. Вони презентували свої книги шкільній бібліотеці. Була й урочиста відзнака В'ячеслава Медведя — присвоєння йому звання почесного мешканця Городець. Пан В'ячеслав відмітив, що народне визнання навіть приємніше, ніж офіційне (недавно він став лауреатом Шевченківської премії). Аудиторія — а в актовій залі Городецької школи був аншлаг — вдосталь насміялася, коли заговорили за права й обов'язки людини з таким статусом. Обов'язок було вдосталь, а от до прав хтось влучно вніс можливість переночувати у будь-якій хаті. Взагалі ж — приємно послідувати за освіченими людьми, почути якісний гумор. Шкода, що формат зустрічі не дозволив вдатися до питань-відповідей. Ду-

маю, це було б цікаво й пізнавально для всіх учасників форуму. Задля такого спілкування можна було скоротити неофіційну частину, бо не так вже й часто подібне свято стукне у наші двері. Свято не стільки розважальне, скільки, як б сказав, інтелегентне. Саме на таких заходах, а не на дискотеках, потрібно виховувати сучасну молодь. Тоді й буде альтернатива тому майбутньому, яке невтішно вимальовується з нашого повсякдення. Скажіть, де може відпочити молода (та й не тільки молода) людина? Хто хоче заперечити, хай спочатку назве хоча б одне кафе, в яке можна сходити, наприклад, з малою дитиною. Проте у Володимирці будуються все нові й нові магазини. Наразі в районі існує проблема з ігровими автоматами, які завбачують не тільки молодь, а й непов-

нолітні. Звинувачуюмо власників автоматів. А хтось дав цим дітям якусь альтернативу? І чи є в нас реальне секційне різноманіття? Повторюю: реально, куди з бажанням ходять діти. Заїшоши пару раз до дискобару «Клетка», зрозумів, яка найпопулярніша «секція» у володимирецьких школярів. І вид спорту там, шкільний, далеко не олімпійський.

Отже, приємно, що є такі заходи, як "Городецький автограф". За це велика подяка Віктору Мазаному. Хотілося б побільше саме таких свят у районі.

До речі, зрозумів, чому письменники, які були на форумі, потрапляють у тінь «дерешів». Вони не елажні. Скромні на вдачу, вони дійсно плекають рідну мову. На жаль, сучасна публіка полюбляє популізм.
Дмитро АНДРЕЄВ.
Фото Дмитра Андрєєва.

Арсентьєва Г., Андрєєв Д. «Городецький автограф»: велич слова крокує з Києва в село... // Володимирецький вісник . -2008. - №47 (21 листопада). – С.1